10/02/2022

Κουρές μοναχών στην παλαιά ιστορική Μονή «Παναγιοπούλα» Ναούσης

/ Ιερές Μονές

Στην παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Χαραλάμπους την Πέμπτη, 10 Φεβρουαρίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων τέλεσε τις κουρές των δύο δοκίμων αδελφών της Ιεράς Μονής, Μαρίας-Ιωάννας Παρδάλης και Ελένης Καραγιαννοπούλου, μετονομάσας αυτές εις Ιερουσαλήμ και Θεοδώρα μοναχές.

Η παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης χρονολογείται τον 19ο αιώνα. Κατόπιν ενεργειών του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Παντελεήμονος, στην Ιερά Μονή εγκαταβιούν η Γερόντισσα Κασσιανή και η συνοδεία της, με την πνευματική καθοδήγηση του πνευματικού τους πατρός, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Παναγίας Καλλίπετρας Αρχιμ. Παλαμά Κυριλλίδη.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Συγκακοπάθησον ὡς καλός στρα-τιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἡ προτροπή αὐτή τήν ὁποία ἀπηύθυνε, ὅπως ἀκούσαμε στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὁ πρω-το-κορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν μαθητή του, ἐπίσκοπο Ἐφέ-σου Τιμόθεο, ἐφαρμόζεται πλή-ρως στή ζωή καί τό μαρτύριο τοῦ ἑορταζομένου σήμερα ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ θαυ-ματουργοῦ.

Καί ἐφαρμόζεται, γιατί ὁ ἅγιος Χα-ράλαμπος ὑπέμεινε μέ μεγάλη ἐγκαρτέρηση καί θάρρος τά ἀπερί-γρα-πτα καί σκληρά βασανιστήρια στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλε ὁ Ρωμαῖος διοικητής τῆς Μαγνησίας, ὁ Λου-κι-α--νός, προκειμένου νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη του στόν Χρι-στό. Ὄχι μόνο ὅμως αὐτά, ἀλλά καί τά ἀκόμη σκληρότερα καί ὀδυ-νη-ρό-τερα στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας, ὁ Σεβῆρος, ὁ ὁποῖος δέν μποροῦσε νά πιστεύσει πῶς ἦταν δυνατόν ἕνα γεροντάκι ἑκατόν δεκατριῶν ἐτῶν, ἀδύνατο καί καχεκτικό, νά ἀντέχει τούς πό-νους καί τίς

ταλαιπωρίες τῶν βα-σανιστηρίων καί νά συνεχίζει νά ἐμ-μένει στήν πίστη του, ἐνῶ οἱ ἄρ-χοντες καί οἱ στρατιῶτες πού τόν βασάνιζαν ἦταν ἀναγκασμένοι νά παρακαλοῦν τόν μάρτυρα νά τούς θεραπεύσει ἀπό τίς τιμωρίες τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τόν τρόπο αὐτό ἐνίσχυε τόν μάρτυρά του καί ἐπε-δίωκε νά συνετίσει τούς διῶκτες του.

Ὅλα αὐτά τά ὑπέμενε μέ καρτερία ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπος γιά τέσσερις λόγους.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι αἰσθανόταν πράγματι «καλός στρατιώτης Ἰη-σοῦ Χριστοῦ». Αἰσθανόταν ὅτι ὡς χριστιανός καί πολύ περισσότερο ὡς ἱερέας, ἀνῆκε στόν στρατό τοῦ Χριστοῦ, ἦταν στρατιώτης του, καί κανένας στρατιώτης δέν ἐγκατα-λεί-πει τή μάχη, δέν παραιτεῖται ἀπό τόν ἀγώνα, δέν προδίδει τόν ἀρχηγό του.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι, ἐπειδή εἶχε τήν πίστη καί τή βεβαιότητα ὅτι δέν ἀγωνίζεται μόνος, ἀλλά ἀγω-νίζεται μέ τή χάρη καί τή δύναμη πού τοῦ ἔδινε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος καί τόν διατηροῦσε σῶο παρά τά φρικτά βασανιστήρια στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλαν.

Ὁ τρίτος λόγος εἶναι ὅτι ὁ ἅγιος Χαράλαμπος σκεφτόταν πώς ἀξίζει αὐτή ἡ θυσία πού ἔκανε γιά τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἦταν Θεός, θυσιάσθηκε γιά τή σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί ὑπέ-μει-νε ἐμπτυσμούς καί μάστιγες καί κο-λαφισμούς καί στό τέλος καί τόν φρικτό καί ἐπονείδιστο σταυρικό θάνατο.

Καί ὁ τέταρτος λόγος εἶναι ὅτι πίστευε ὁ ἅγιος τόν λόγο τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου ὅτι «οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρός τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς», ὅτι δη-λα-δή τίποτε δέν ἀξίζουν οἱ ταλαι-πωρίες τῆς παρούσης ζωῆς χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης μας πρός αὐτόν σέ σύγκριση μέ τή δόξα πού πρόκειται νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ στή μέλλουσα ζωή.

Γι᾽ αὐτό καί ὑπέμεινε ὅλα τά φο-βε--ρά καί πολυώδυνα βασανιστήρια ἀδιαμαρτύρητα ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπος καί συγκακοπάθησε ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χρι-στοῦ μαζί μέ ὅλους τούς πρό αὐτοῦ ἁγίους μάρτυρες, ὥστε νά λάβει τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί νά ἀπολαμβάνει πλέον στόν οὐρανό «ἅ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη», ὅσα ἔχει ἑτοι-μάσει ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», καί νά τόν τιμοῦμε καί ἐμεῖς σήμερα.

Ἡ σημερινή ὅμως προτροπή τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύ-λου ἀπευθύνεται καί πρός ἐσᾶς πού σήμερα ἐνδυθήκατε τό μοναχικό ράσο καί ἀποδεχθήκατε τήν πρόσ-κλη-ση τοῦ Χριστοῦ νά τόν ἀκολου-θήσετε μέ ἀφοσίωση καί πιστότητα καί νά

ἀγωνίζεσθε διά βίου στόν ἀό-ρατο πόλεμο «πρός τάς ἀρχάς, πρός τάς ἐξουσίας, πρός τόν κοσμο-κράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου».

Μέ τήν προτροπή του ὁ ἀπόστο-λος Παῦλος, ὁ ἱδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, σᾶς διαβεβαιώνει ὅμως συγχρόνως καί ὅτι δέν θά εἶστε στόν πνευματικό αὐτόν ἀγώ-να μόνες σας. Θά συγκοπαθεῖτε μέ ὅλους ὅσους ἀγωνίζονται γιά τόν ἴδιο σκοπό, ἀλλά καί θά συνεχίζετε τόν ἀγώνα τῶν ἀνά τούς αἰῶνες ὁσίων πατέρων καί μητέρων, πού ἔζησαν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ «ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς».

Βεβαίως, ὁ Χριστός δέν ζητᾶ αὐτό ἀπό ἐσᾶς, γιατί αὐτό πού ἔχει πε-ρισ-σότερη σημασία ἀπό τόν τόπο εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ζεῖ ὁ μο-ναχός καί ἡ μοναχή. Ἄν φέρει τόν κόσμο μέσα του, ἄν «ἐμπλέ-κε-ται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις», ὅπως γράφει καί ὁ ἀπόστολος, ὅπου καί ἄν ζεῖ, δέν ἀρέσει «τῷ στρατολογήσαντι», δέν εἶναι εὐά-ρε-στος στόν Χριστό, στόν ὁποῖο ἀφιέρωσε τή ζωή του.

Εἶναι ὅμως εὐάρεστος στόν Χρι-στό καί ἐπιτυγχάνει τόν σκοπό τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ὅταν ἀγωνίζεται ὑπό δύο προϋποθέσεις, ὅταν ἀγωνίζεται μέ ταπεί-νω-ση καί μέ ὑπακοή.

Οἱ δύο αὐτές ἀρετές εἶναι ἀλληλένδετες καί ἀπο-τε-λοῦν τό θεμέλιο τῆς πνευμα-τικῆς πρόοδου καί τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Καί εἶναι συγχρόνως ἀνώ-τερες ἀπό ὅλες τίς ἄλλες πού μπο-ρεῖ νά φαίνονται μεγαλύτερες καί σπου-δαιότερες. Καί μᾶς τό ἐπιβε-βαι-ώνει αὐτό καί πάλι ὁ ἀπόστολος λέγοντας «ἐάν δέ καί ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλή-σῃ». Δέν ἀρκεῖ δηλαδή νά ἀσκεῖται κανείς, νά νηστεύει ἤ νά ἀγρυπνεῖ ἤ νά κάνει κόποτς, πρέπει, γιά νά ἔχουν ὅλα αὐτά νόημα καί ἀποτέλεσμα καί κυ-ρίως τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, νά τά κάνει «νομίμως», νά τά κάνει μέ ταπείνωση καί ὑπα-κοή, μέ τήν εὐλογία τῆς Γερόντισσας καί τῆς Ἐκ-κλη-σίας. Διότι πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός στόν ὁποῖο θέλουμε νά εὐαρεστήσουμε μέ τόν ἀγώνα μας καί μέ τή μοναχική μας ζωή.

Εὔχομαι, λοιπόν, πατρικά ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καί τῆς Κυρίας Θεοτόκου, στόν ναό τῆς ὁποίας, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, λάβατε σήμε-ρα τή μοναχική κουρά, νά σᾶς συ-νο-δεύουν στή νέα σας ζωή καί νά σᾶς ἐνισχύουν στόν καθημερινό σας ἀγώνα, μέ τίς εὐχές τῆς Γερόντισσας καί τοῦ πνευματικοῦ σας, νά νεκρώσετε τόν πα-λαιό ἄνθρωπο καί νά ὑπομένετε τό μαρτύριο ὄχι τοῦ αἵματος ἀλλά τῆς συνειδήσεως, γιά νά μπορέσετε καί σεῖς μέ τήν ὑπακοή καί τήν ταπεί-νωση νά προοδεύσετε πνευματικά, ὥστε νά εὐαρεστεῖτε στόν Θεό καί νά ἀξιωθεῖτε τῶν ἀγαθῶν τῆς οὐ-ρα-νίου βασιλείας, χάριν τῶν ὁποί-ων ἐγκαταλείψατε τά ἐπίγεια.

Αὐτή εἶναι καί ἡ διάπυρος δική μου εὐχή ὁ Θεός νά σᾶς στερεώνει, νά σᾶς εὐλογεῖ, νά σᾶς ἁγιάζει, οὕτως ὥστε νά προκόπτετε σ᾽αὐτόν τόν βίο πού φαίνεται δύσκολος, ἀλλά εἶναι πολύ εὐλογημένος, ὅταν γίνεται μέ ταπείνωση, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν ὑπακοή καί στή Γερόντισσα καί στόν πνευματικό καί στήν Ἐκκλησία.

Για φωτογραφίες κάντε κλικ εδώ